

פניני ביה"לוי

שע"י ביה"כ "בית לוי", רח' יוסף חכמי 48, מדורגי בית וגן ירושלים

מאמר הרב

וערך מספרו החדש של הרב שליט"א פניני בית לוי - חלק ב

לרכישת הספר חייגו 0586664447 | 0585664447

בית המקדש הוא מקור החיים והאמת

וּם תִּשְׁעָה בָּבָב יָחוּל בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת זֶה, וְלִצְעָרְנוּ אֲנַחְנוּ עֵדִין בְּגִלּוֹת, בַּחֲשֶׁכָה, בַּחֲרָבָן. בְּכָל שָׁנָה בַּיּוֹם הַזֶּה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, בְּכָל מָקוֹם בְּעוֹלָם, מְקוֹנְנִים, בּוֹכִים וּמִצְטַעְרִים עַל גִּלּוֹת הַשְּׁכִינָה וְעַל חֲרָבָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. כָּל אֶחָד מֵרְגִישׁ אֶת הַחֲסָרוֹן אֲצִלוֹ. כָּל אֶחָד מֵרְגִישׁ שֶׁתָּף לֵאבֹל הָרוּחָנִי הַזֶּה. בְּכָל מָקוֹם שׁוֹרֶרֶת אֲוִירָה שֶׁל אֲבֵלוּת. אֲנַחְנוּ לֹא יְכוּלִים לִלְבֹּשׁ מַנְעָלִים וְלֹא עוֹשִׂים שׁוֹם פְּעֵלָה שֶׁיְכוּלָה לְשַׁמֵּחַ אוֹתָנוּ.

לְכַאוּרָה, הַשְּׂאֵלָה שֶׁכָּל אֶחָד צָרִיךְ לִשְׁאֹל אֶת עַצְמוֹ הִיא - אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים שֶׁיֵּשׁ כָּלֵל הַלְכָתִי שְׁגוּרָה עַל הַמֶּת שֶׁיִּשְׁתַּכַּח מִן הַלֵּב. אַחֲרֵי שֶׁמִּישֶׁהוּ וּכְפָטֵר, בְּכָרֵט אִם זֶה אָדָם צָעִיר, יֵשׁ צָעִיר וְכַאֲב עֲצוּמִים. בְּמִשְׁךְ הַשְּׁבָעָה וְהַשְּׁלוּשִׁים יוֹם הַכָּאֵב עֵדִין טָרִי, אֲבָל אַחֲרֵי שָׁנָה, קָבְעוּ חֲז"ל שֶׁהוּא גוּרָה עַל הַמֶּת שֶׁיִּשְׁתַּכַּח מִן הַלֵּב. פַּעַם בְּשָׁנָה עוֹשִׂים לְזָכְרוֹ יוֹם זָכוֹן, אֲבָל אִף אֶחָד לֹא מֵרְגִישׁ אֶת אוֹתוֹ צָעִיר שֶׁהִיא לוֹ קְרוֹב לְמוֹת אַחֲרֵי שְׁנָתִים אוֹ שְׁלֹשׁ. אִם מְשִׁלִּמִּים עִם הַמִּצְוָה. הַמֶּת מְשִׁתַּכַּח מִן הַלֵּב.

וְכֵן זֶה בְּדִיקַת הַכּוֹף - 1957 שָׁנִים, וְאֲנַחְנוּ עֵדִין בְּאוֹתוֹ מִצָּב, אוֹתוֹ צָעִיר. לֹא מִפְּחִיתִים מִהַצָּעִיר. מִשְׁתַּדְּלִים לְהִיטֵב קִשּׁוּרִים לִצְעָר הַזֶּה שֶׁל חֲרָבָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. צָרִיךְ לְהִבִּין אֶת הַנִּקְדָּה. אִם חֲז"ל קָבְעוּ שְׁגוּרָה עַל הַמֶּת שֶׁיִּשְׁתַּכַּח מִהַלֵּב - אִיךְ יִתְכַּן שְׂאֲחֵרִי קְרוֹב לְאֵלִפִּים שָׁנָה אֲנַחְנוּ עֵדִין וְזוֹכְרִים אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְלֹא מְשִׁלִּמִּים עִם הַמִּצְוָה? לָמָּה זֶה לֹא עוֹבֵד כְּמוֹ אֲצִיל מִי שֶׁנִּפְטָר? לָמָּה בִּינְתִים, עַד שֶׁיִּבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, לֹא נִשְׁכַּח מִמָּה שֶׁהִיא?

צָרִיךְ לְהִבִּין פֶּה נִקְדָּה יְסוּדִית מְאֹד, שֶׁתֵּתֵן לָנוּ הַסֵּבֶר עַל הַיּוֹם הַזֶּה, תִּשְׁעָה בָּבָב. מֶה הֵם הָאֲבִלוּת וְהַצָּעִיר הַזֶּה וּמֶה הַפִּשְׁט שֶׁכָּל עַם יִשְׂרָאֵל שֶׁתִּפְּסִים מִדֵּי שָׁנָה בְּשָׁנָה בִּקְנִיָּה עַל בֵּית מִקְדָּשָׁנוּ. יִשְׁנוּ מִשְׁגֹּשׁ שֶׁל דָּבָר מֵת, וְיִשְׁנוּ מִשְׁגֹּשׁ שֶׁל דָּבָר חַי. מֵת שֶׁנִּפְטָר, הוּא עֵדִין חַי לְמַעֲלָה וְלַעֲתִיד לְבוֹא, בְּתַחֲתִית הַמִּתִּים, הוּא יָקוּם לְתַחֲתִית. אֲבָל כָּרַעַע הוּא מֵת, הוּא גּוֹפֶה מִשְׁמָלֶת עַל הַקִּרְקַע בְּתוֹךְ הָאֲדָמָה. צָרִיךְ לְהִבִּין שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ הוּא בֵּית חַיִּינוּ. אֵלֶּה הַחַיִּים שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל, זֶה הַחֲמִצָּן שֶׁל כָּל יְהוּדִי וְיְהוּדִי. כָּל בֵּית מִקְדָּשׁ אֵין לָנוּ קִיָּם וְאֵין לָנוּ תְּקוּמָה. אֲנַחְנוּ לֹא יְכוּלִים לְנַהֵל חַיִּים וְלֹא שֶׁיֵּךְ לִשְׁכַּח דָּבָר שֶׁהוּא חֶלֶק מִהוּתִי מִחַיִּינוּ. כָּל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַחַיִּים שֶׁלָּנוּ הֵם לֹא חַיִּים, אֵין לָנוּ שׁוֹם דָּבָר וְלָכֵן לֹא נוֹכַל לִשְׁכַּח אוֹתוֹ.

כְּשֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קִיָּם, הָיְתָה תּוֹרָה בְּעַם יִשְׂרָאֵל, הָיְתָה קִדְשָׁהּ, כָּלָנוּ הָיִינוּ נִקְיִים מַעֲוֹן. יְרוּשָׁלַיִם הָיְתָה כְּלִילַת הַיִּפִּי, הָיָה רוֹאִים אֶת הַכֹּהֲנִים עֲבֹדָתָם, לְוִיִּים בְּדוֹכְנָם, יִשְׂרָאֵל בְּמַעֲמָדָם, עַם יִשְׂרָאֵל הָיָה בְּאַחֲדוּת. אֵילּוּ דְּבָרִים נִפְלְאִים. כִּכָּה צָרִיךְ לְהִיטֵב. כָּל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ אֲנַחְנוּ לֹא חַיִּים, אֲנַחְנוּ מֵתִים. כָּל יוֹם כָּל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ זֶה מוֹת. אֲנַחְנוּ לֹא יְכוּלִים לְהַסִּיחַ אֶת דַּעְתָּנוּ אֲפִלּוּ לְרַעַע מִבֵּית הַמִּקְדָּשׁ. לָכֵן כְּתוּב בְּהַלָּכָה שֶׁבְּכָל לַיְלָה, מִי שֶׁיְכוּל וִירָא שְׁמִים, צָרִיךְ לְקוֹנֵן עַל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ אַחֲרֵי חֲצוֹת. מִי שֶׁקָּצַת יוֹם לֹא מְשִׁיגִים, מִבֵּין מֶה זֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְזוֹ לְמַעֲשֶׂה הָעֲבֹדָה שֶׁל הַיּוֹם הַזֶּה. יוֹם גָּדוֹל שֶׁאֲנַחְנוּ זֹכְרִים בּוֹ לְקִרְבַּת אֱלֹקִים.

צָרִיךְ לְהִבִּין שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ הוּא בֵּית חַיִּינוּ. אֵלֶּה הַחַיִּים שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל, זֶה הַחֲמִצָּן שֶׁל כָּל יְהוּדִי וְיְהוּדִי. כָּל בֵּית מִקְדָּשׁ אֵין לָנוּ קִיָּם וְאֵין לָנוּ תְּקוּמָה. אֲנַחְנוּ לֹא יְכוּלִים לְנַהֵל חַיִּים וְלֹא שֶׁיֵּךְ לִשְׁכַּח דָּבָר שֶׁהוּא חֶלֶק מִהוּתִי מִחַיִּינוּ.

הָאֲדָמוֹר מְקוֹנְנִיךְ שׁוֹאֵל - לָמָּה הַחֲדָשׁ הַזֶּה נִקְרָא חֲדָשׁ אֲבָ? אִי אֶפְשָׁר הָיָה לִקְרֹא לוֹ בְּשֵׁם אַחֵר? וְהוּא עוֹנֶה שֶׁהַחֲדָשׁ הִכִּי קִשָּׁה בְּשָׁנָה הוּא חֲדָשׁ אֲב שָׁבוּ אֶרֶץ הַחֲרָבָן, שָׁבוּ יֵשׁ אֶת הַצָּעִיר הִכִּי גָדוֹל שֶׁיֵּשׁ לְיְהוּדִי. אֲבָל צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁבְּכָל זֹאת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲבָ שְׁלָנוּ, וְהוּא נִשְׁאָר אֲבָ שְׁלָנוּ גַם בְּזִמְנֵן הַחֲרָבָן, וְהוּא לֹא יִשְׁכַּח אוֹתָנוּ אֲפִלּוּ לְרַעַע. זֶה הַעֲצָמָה שֶׁל הַיּוֹם הַזֶּה, שֶׁל הַזְּמַן הַזֶּה, הַתְּקוּפָה הַזֹּאת שֶׁל הַחֲרָבָן. כִּי זֶה הָאֲמָת, וְאִי אֶפְשָׁר לְהַכְחִישׁ אוֹתָהּ. כָּל בֵּית מִקְדָּשׁ, כָּל תּוֹרָה, כָּל רִוְחָנִית - אֵין לָנוּ חַיִּים, וּבְסוֹפוֹ שֶׁל דָּבָר כָּלָנוּ יוֹדְעִים אֶת זֶה. גַּם אֵלֶּה שֶׁפַּעַם הָיוּ מִכְחִישִׁים, יָגִיעַ הַיּוֹם שֶׁהֵם יוֹדוּ וְיֹאמְרוּ - פֶּה נִמְצְאָה הָאֲמָת.

זֶה הַמִּצְוָה שְׁלָנוּ. אֲנַחְנוּ רְחוּקִים מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִגְלָה אוֹתָנוּ, הוּא כִּנְיָכוֹל הַרְחִיק אוֹתָנוּ. אֲבָל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חוֹשֵׁב עָלֵינוּ וְאֲנַחְנוּ מֵרְגִישִׁים שֶׁאֲנַחְנוּ לֹא יְכוּלִים לְחִיּוֹת כָּלִי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. לָמָּה? כִּי זֶה הָאֲמָת. כִּי אִי אֶפְשָׁר כָּלִי בּוֹרָא עוֹלָם. אִי אֶפְשָׁר כָּלִי הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה. אִי אֶפְשָׁר כָּלִי עֲבוּדָת ה'. זֶה לֹא שֶׁיֵּךְ, זֶה לֹא מִצִּיאוֹתֵי. הַיּוֹם כָּבֵד כָּלִם מְבִינִים שֶׁהָאֲשֵׁר הַגָּדוֹל בָּא מִהַתּוֹרָה וְהָאֲמָת נִמְצְאָה רַק בְּתוֹרָה הַקְדוּשָׁה.

קוֹרִיָּאָה הִיא מְדִינָה שְׁתֵּים בֶּה קְרוֹב לַחֲמִשִּׁים מִלִּיּוֹן בְּנֵי אָדָם. כָּלִם שֵׁם, כָּלִי יוֹצֵא מִן הַכָּלִל, גּוֹיִים. אֲבָל בְּכָל בֵּית, חוּץ מִמִּקְרָר וּמֶה שֶׁצָּרִיךְ לְרַהֵט אֶת הַבֵּית, יֵשׁ כָּרֶךְ שֶׁל הַשֵּׁם. לֹא יֵאָמֵר כִּי יִסְפֹּר. מְדַבֵּר עַל מִלְיוֹנֵי בָתִּים שֶׁל גּוֹיִים שֶׁיֵּשׁ בָּהֶם גְּמֻרוֹת. מֶה עוֹשׂוֹת הַגְּמֻרוֹת אֲצִיל הַגּוֹיִים? אַחַת מִהַמְדַּמוּת הַחֲשׁוֹבוֹת בְּמִדְיָנָה הִיא שֶׁגִּירֵי דָרוֹם קוֹרִיָּאָה בְּיִשְׂרָאֵל, שֶׁקוֹרִאִים לוֹ יֶאֱנֵג סָאן. פַּעַם אַחַת פִּרְסָמָה עָלִיו כְּתָבָה שֶׁבֶּה הוּא סֵפֶר אֶת הַסּוּד. הוּא אָמַר שֶׁאֲצִיל הַיְּהוּדִים יֵשׁ אַחַד גְּבוּהָ שֶׁל זֹכִי פִּרְס נוֹבֵל בְּכָל הַתְּחוּמִים - סִפְרוֹת, מִדְּעִים, כְּלָקָה. הֵם נָסוּ לְהִבִּין מֶה הַסּוּד שֶׁל הָעַם הַיְּהוּדִי, לָמָּה הֵם זֹכִים, כִּיצַד הֵם חֲכָמִים יוֹתֵר מֵעַמִּים אַחֲרֵים וּמִצִּלְחִים לְהִגִּיעַ לְכֹאֵלָה הַשְּׂגִים מְרִשִּׁימִים?

הַמִּסְקָנָה שֶׁהֵם הִגִּיעוּ אֵלֶיהָ הִיא שֶׁאֲחַד מִהַסּוּדוֹת שֶׁל הַיְּהוּדִים, הוּא לְמוֹד הַתְּלָמוּד. יְהוּדִים לּוֹמְדִים תְּלָמוּד מִגִּיל צָעִיר וְזֶה מִסְעִי לָהֶם לְפָתַח יְכוּלוֹת גְּבוּהוֹת. הֵם זֹכִים לְחִכְמָה הַזֹּאת בְּזִכּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁלָּהֶם. וְהַשְּׂגִיר אָמַר שֶׁהֵם הִחֲלִיטוּ שֶׁגַם אֲצִלֵּם צָרִיךְ לְלַמֵּד יְלָדִים תְּלָמוּד. הֵם מֵאֲמִינִים שֶׁאִם יִלְמְדוּ אֶת יְלָדֵיהֶם תְּלָמוּד, גַּם הֵם יִכְלְוּ לְהִיטֵב גְּאוּנִים. וְזֶה מֶה שֶׁעוֹמֵד מֵאַחֲרֵי הַהִחֲלָטָה לְהַכְנִים אֶת הַסֵּפֶר הַזֶּה כְּמַעֲט לְכָל בֵּית בְּקוֹרִיָּאָה הַדְּרוּמִית. לֹא יֵאָמֵר כִּי יִסְפֹּר.

הוּא מִסְפֵּר גַם שֶׁהוּא בְּעַצְמוֹ קָרָא בְּתְלָמוּד מִגִּיל צָעִיר מְאֹד, וְזֶה נִחְשָׁב אֲצִלֵּם לְלַמֵּד מְאֹד מִשְׁמַעוּתִי. הוּא אוֹמֵר שֶׁהַתּוֹצָאָה הִיא שֶׁיֵּשׁ יוֹתֵר קוֹרְאִים שֶׁמִּחֲזִיקִים בְּבֵיתֵם תְּלָמוּד - קִשָּׁה לִזְמַר אֶת הַמִּשְׁפָּט הַזֶּה, אֲבָל זֶה מֶה שֶׁאוֹמֵר גּוֹי - מֵאֲשֵׁר יְהוּדִים בְּיִשְׂרָאֵל. לוֹ עֲצָמוּ יֵשׁ שְׁנֵי סִטִּים שֶׁל תְּלָמוּד - אֶחָד קִנְיָה לֹא אֲשֵׁתוֹ וְאֵת הַשְּׁנִי הוּא קָבֵל מִתְּנָה מִחֲמוּתוֹ. אִי אֶפְשָׁר לְהַכְחִישׁ אֶת הָאֲמָת. זֶה הָאֲמָת - הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה, בּוֹרָא עוֹלָם. כָּלִי זֶה אֵין חַיִּים, אֵין שׁוֹם דָּבָר. עַל זֶה אֲנַחְנוּ מְקוֹנְנִים,

הַמִּשְׁךְ
בְּעוֹמֵד 3 <<

הַדְּלֶקֶת נִירוֹת	מוֹצָ"ש	ר"ת	לע"נ	לע"נ	לע"נ	לע"נ	לע"נ	לע"נ
דוד בן השאנה ז"ל	רחל בת שושנה ע"ה	ישראל בן חביבה ז"ל	שאול חי בן מרים ז"ל	יצחק שם טוב בן שרה ז"ל	19:00	20:10	21:04	ע"פ לוח "אור החיים" לפי זמני ירושלים

להתאמץ קצת יותר

עולם יעשה עימנו חסד, ויעניק לנו טובה מאוצרו הטוב, אף שאיננו חייב! "ולכן, עצתי לך" המשיך רבי שלמה זלמן, "שתפעלי למען הזולת. תרבי חסד, תעשי טוב לאנשים - הרבה יותר ממה שאת חייבת. בכך תמלאי את חלקך בעשיית טוב למרות שאינך חייבת, ובעזרת השם זה יביא לך שהקדוש ברוך הוא ייטיב עמך - אף שגם הוא אינו חייב!". יצאתי מהר מחוזקת ומעודדת, ומיד החלטתי לפעול. הקמתי את הארגון הקטן שלי, שכמעט ללא משאבים מעניק ארוחות חמות למשפחות נצרכות. אה, וכמעט שכחתי לספר - סיפרה האשה כשחיוך מסתמן בזוויות שפתותיה - "שברוך השם אני אמא מאושרת לשלושה ילדים מתוקים..."

"ולכן, עצתי לך" המשיך רבי שלמה זלמן, "שתפעלי למען הזולת. תרבי חסד, תעשי טוב לאנשים - הרבה יותר ממה שאת חייבת. בכך תמלאי את חלקך בעשיית טוב למרות שאינך חייבת..."

את הסיפור הזה סיפרה האשה בבית המשפחה, בלי להבין שכל מילה הולמת בראש ההורים כקורנס. "לעשות משהו גם אם לא חייבים", "להתאמץ למען הזולת כדי לזכות בישועה", "להיטיב עם אנשים אחרים ולזכות". המושגים האלה העלו בהם הרהורים, שהובילו להחלטה להתקשר עוד באותו ערב אל הרב הבר ולהיכנס לתהליך ארוך וממושך אותו אומנם אין חיוב לעבור, אבל כל כולו עשיית חסד והטבה לזולת, ולכן יש בו את הכח לפתוח את שערי הישועה וההטבה ממרומים! "זו הסיבה" סיים התורם שהפך לאבי הבן לרב הבר "למה ביקשתי לזרז את הליך התרומה. ידעתי, פשוט ידעתי, שתרומת הכליה הזו תביא לי ילד. נתתי כליה ליהודי אחר - הרבה מעבר למה שאני חייב - כדי לעשות חסד לזולת. ידעתי שבורא עולם יתן לי ילד שהוא לא חייב, ייטיב עמי כשם שהיטבתי עם זולתי! וזה גם הסיפור שהבטחתי לך אז, בטלפון הראשון. רציתי לזכור לספר לך על ישועתי, כן, בזכות החסד שעשיתי!

אחים יקרים! כל כך הרבה יהודים זקוקים לישועה, מבקשים בכל לשון, מתחננים בכל לב. הבה נזכור שבורא עולם לא חתום איתנו על חוזה לספק את כל משאלות ליבנו, הוא באמת אינו חייב לנו דבר. יש באוצרו שפע עצום לחלק, ובכל זאת - הוא לא חייב. אבל יש לנו דרך להניח את ידינו על השפע הזה והיא - לעשות חסד, לעשות טוב לזולת, להתאמץ ולפעול למען יהודים אחרים, כי כשאנחנו עושים זאת למרות שאיננו חייבים

אנו פותחים לעצמנו את השער לקבל ישועה והטבה מלמעלה, אף שאין חייבים לנו אותה. ואדרבה, ככל שהחסד דורש יותר מאמץ, יותר "מעבר לנדרש", יותר מהמחויבות הרגילה - כך עוצמתו והשפעתו גדולים שבעתיים! הבה אם כן נחפש הזדמנות לפעול טוב בין איש לרעהו, להרבות מעשי חסד גדולים וקטנים, חיוכים מעודדים כמו סיוע לחבר, תרומה כספית ככל יכולתנו לצד עזרה פיזית עד כמה שאנו מסוגלים ויותר. התאמצות מעל ומעבר היא המפתח, כלי שבוקע שערי שמים, לתת גם לך מעל ומעבר, מידה כנגד מידה, ומעבר לך, נמצאים אנו בימים בהם כולנו מצפים לגאולה, ומבכים את היותנו ללא בית מקדש, והרי אמרו חכמים שבית המקדש השלישי ייבנה בזכות אהבת חינו, ובדאי שכל שנרבה בחסד לאחרים, כמו שהיינו רוצים שיעזרו לנו במצבם, כך נקרב את ביאת גואל צדק.

מן לא רב הסתלק מעמנו מלאך של רפואה רבי ישעיהו הבר זצ"ל - מייסד ויו"ר ארגון "מתנת חיים", ולעילוי נשמתו נצטט סיפור שסיפר בעצמו ומעשה שהיה כך היה (פניני פרשת השבוע, ח"ד): ערב אחד התקשר אליו יהודי וביקש להצטרף למשפחת תורמי הכליה, המקריבים איבר מגופם כדי להציל יהודי אחר. הרב הבר התרגש ושמן על כל תורם כליה המעניק לזולתו חיים חדשים, ובחפץ לב הסביר את התהליך: הבדיקות המקדימות, ההתאמה, הניתוח בפועל וההחלמה ממנו.

התורם הקשיב בתשומת לב לכל המידע שנפרש לפניו ורק ציין בפני הרב שתי נקודות חריגות: הראשונה - שיש לו סיפור מאחורי התרומה, אותו יספר בסיום התהליך. והשנייה - שהוא מבקש לזרז את העניין... התהליך החל, בדיקות ההתאמה בוצעו, עד ליום המאושר - בו התורם והמושתל הוכנסו לחדרי ניתוח נפרדים, ובתום כמה שעות - יצאו מהם תורם מאושר שזכה להציל חיי אדם, ומושתל שזכה ב"מתנת חיים" - פשוטו כמשמעו. את אושרם לא ניתן לתאר, האחד זכה בחיים - ורעהו נתן לו אותם. איזה סיפוק עצום!

חלפו שלושה חודשים, ובשעת ערב מוקדמת מתקשר התורם אל הרב הבר ומבשר לו בהתרגשות: "מגיע לי מזל טוב, נולד לי בן, ואינני יכול לתאר את שמחתי!" פתח התורם את השיחה, ואז הסביר את שתי הנקודות שנותרו מעורפלות בשיחה הראשונה, כשסיפר דברים כהווייתם: ובכן, התורם דנו, אומנם כבר זכה בכמה ילדים, אולם כמעט עשור חלף ללא כל בשורה. בכל ליבו ציפו הוא ורעייתו לבשורה משמחת על ילד נוסף המצטרף למשפחה, אולם קרוב לעשר שנים חלפו ולא זכו בישועה הנכספת.

הם ניסו לפעול ככל שלא ידם, התפללו בכל כוחם, ניסו סגולות שונות - אולם דבר לא עזר. ואז, ביום מן הימים, הקישה בדלת ביתם אשה אחת, האוספת מצרכים עבור ביטול ארוחות חמות למשפחות נזקקות. האשה הסבירה כי היא תורמת את מלוא כוחה למאמץ הזה, היא מבשלת בעצמה את האוכל, וגם טורחת סביב חלוקתו. אולם הואיל ואינה יכולה לעמוד בהוצאות של רכישת המצרכים, היא מחזרת על הפתחים ומבקשת מוצרים מיהודים טובים.

בני המשפחה התעניינו מה גרם לאשה שאינה נראית צעירה לעסוק במסירות עצומה במעשי חסד כה גדולים, ונענו בסיפור אותו סיפרה האשה כשדמעות לחות זולגות מעיניה, וכך אמרה: "היה זה לפני שנים רבות. הייתי אשה צעירה יחסית, ציפיתי וייחלתי לזכות לילדים, אולם הציפיה התנפצה אל מול סלעי המציאות. הבית נותר ריק ושומם, הסתובבנו בו - רק אני ובעלי - מקווים ומייחלים ליום בו נזכה להיפקד בילדים... כל יום היה עיניו לכשלעצמו, כל לילה היה קשה מנשוא. כל המאמצים לא הועילו, שערי תפילה ודמעה נותרו חתומים, ולא זכינו להיושע.

ואז, יום אחד כשנשבר ליבי, החלטתי לנסוע לירושלים ולהזכיר את צרתי בפני גדול הדור, הלא הוא הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל. כשנכנסתי לפניו, פשוט פרצתי בבכי תמרורים. הייתי מרוסקת נפשית, הרגשתי שאין בי יותר כוחות לעמוד בנסיון הזה. כיצד אפשר להעביר עוד יום ועוד יום, עוד שנה ועוד שנה, בהמתנה מורטת עצבים לישועה, בציפיה דרוכה שמסתיימת באכזבה פעם אחר פעם. אמרתי לרב שאינני יכולה יותר, ושיעשה משהו כדי שהקדוש ברוך הוא כבר יושיעני!

הרב שמע את דבריי בקשב רב, נאנח איתי, ואז נענה ואמר: "אינני מבין, מדוע את חושבת שהקדוש ברוך הוא חייב לך ילדים? הלא מפתח של חיים בידי, הוא ורק הוא הקובע למי מגיעים ילדים, וכמה. כיצד אפשר - כביכול - לדרוש ממנו להושיעך? מה קרה, הוא חייב למישהו ישועה?!" דבריו אלה של הרב, היו כמו חץ בלבי. אני חשבת שהרב יברכני ויפעל עבורי ישועה, והנה הוא כביכול מצדיק את צרתי, וטוען שבורא עולם לא חייב לי כלום - מה שבדאי נכון!

אבל אם כן - אז מה עוד אני יכולה לעשות? כיצד עוד אני יכולה לפעול? האם נגזרה הגזירה ואבדו סיכויי לזכות בזרע של קיימא? רק אחר כך הבנתי, שדבריו אלה של הרב היו הקדמה למשפט הבא שלו, בו אמר: "אבל ראי נא, הרי לא אבדה תקוותך. אומנם ה' יתברך באמת לא חייב לאף אחד מאיתנו דבר, אבל יש משהו שאנחנו יכולים לעשות. אם אנחנו נעשה דברים שאיננו חייבים, אם נפעל להיטיב עם חברינו ולעשות עימם חסד למרות שאין זו חובתנו - בכך נוכל לקבל פתחון פה לבקש כי גם בורא

על זה אנחנו מבקשים מבורא עולם כל שנה - בלי בית המקדש, בלי התורה, בלי קדשה - אין לנו חיים. אנחנו לא יכולים להתקיים. מספר על ממצאי ה-USB, שהיה יהודי ישראלי בשם דוד מורן, יהודי שלא שומר תורה ומצוות. הוא מכר את ההמצאה שלו במליארד ושש מאות אלף דולר! סכום אגדי. לכאורה הוא אמור להיות האדם הכי מאשר בעולם. אבל תשמעו מה הוא אומר, זו ממש הלשון שלו: "לאנשים דתיים, חרדים, יש מטרה. הם מקיימים את דבר ה'. חלק גדול מהעולם החלוני אבד את הדרך. למה הוא אבד את הדרך? כי אין לו מטרה. וכשאין מטרה אין דרך. יש הרבה אנשים שלמרות שאין להם כסף הם מאשרים. בבני ברק יש הרבה אנשים מאשרים. למה הם מאשרים? כי יש להם מטרה. ואם יש מטרה יש דרך. מי שיש לו דרך - מאשר בחיים. זו המציאות".

מי שיש לו דרך יודע לאן הוא צועד. יודע לאן הוא צריך להגיע. הדרך היא בורא עולם, היא התורה הקדושה. בית המקדש זה הדרך שלנו ואי אפשר להכחיש את האמת. לפני שנים רבות, במערכת של עתון אחד הייתה המנהלת, שהיא גם העורכת הראשית, שהייתה לצערנו שונאת דת. היא שמעה על תנועת ערכים, שכבר למעלה מחמשים שנה זוכה להחזיר רבבות של אנשים בתשובה. היא שמעה עליהם וזה לא הסתדר לה. היא טוענת שהם שוטפים לאנשים את המוח, שהם מקלקלים להם את החיים, ולא נותנים להם מנוחה.

התקשרה אותה מנהלת לעתונאי ממלח שהיא החזיקה מהכשרון שלו ואמרה לו: "אני נותנת לך משימה. אתה מכיר את ארגון ערכים? בסוף השבוע הזה הם עושים שטיפת מוח, סמינר. מחמישי עד מוצאי שבת. חלף לשם ותעשה את עצמך שאתה כמו כלם, שאתה מענין לחזר בתשובה. אני רוצה שתכתב עליהם כתבה של כמה עמודים, ואת הכתבה הזאת אני הולכת לפרסם בעולם. אתה שונן ופקח, ואני סומכת עליך שתדע מה לכתב. שתתאר בדייק מה הם עושים, איך הם מרמים ואיך הם שוטפים לאנשים את המוח".

אחרית הימים

המלחמה האחרונה - הקדמה

לפני שנתחיל במאמרים המרתקים הבאים, אני רוצה להבהיר כמה נקודות חשובות. לפני מעט יותר מחודש, אלמוני השאיר לי הודעה קולית, בה התלונן הכיצד אני מעיז להפחיד את ציבור הקוראים בנבואות זעם כאלה ואחרות, ושאיני לא נביא, ושבגללי הוא צריך לטפל נפשית בכאלה שנחשפו למאמר, ואוי לי ואוי לנפשי שאני ממשיך להפיץ את דבריי, וכהנה וכהנה... חבל על המילים שקצב לי העורך. בגילוי נאות, ומי שמכיר את המאמרים יודע, שמאז ומעולם הנני מביא מקורות לדבריי, אם אלו פסוקים מפורשים, דברי חז"ל, ראשונים ואחרונים, ולא מליבי.

אני מודע לעובדה שישנם קוראים שקצת יותר רגישים מאחרים, אך זה גלוי גם לפני בורא עולם, ואעפ"כ הוא לא נמנע מלכתוב בתורה דברים קשים כגידים כמו "מחלליה מות יומת" (שמות אלא, יד), ולמרות שלא כל הדעות שוות! אבל התורה נקראת אמת, ואמת לא צריך להסתיר, למעט עניינים שהצניעות יפה להם, שגם אותם מצוה לאומרם בהצנע, והמבין יבין. אבל למנוע מהאמת לצאת לאור? שאלתם את עצמכם מפני מה חז"ל הרהיבו עוז בנפשם לומר ש"כל הפוסק מלימודו מאכילים אותו גחלי רתמים?" (חגיגה, יב) או על פושעי ישראל ש"גיהנום כלה והן אינן כלים?" (ר"ה, יז). איך מרן השו"ע כתב שהשח שיחה בטלה בחזרת הש"ץ גדול עונו מנשוא?! (או"ח, סי' קכ"ד, ס"ז) מה זה כל ה"דינים" האלה?

ובכן חברים, תורה היא וללמוד אנחנו צריכים. מפחיד? קשה לבטן לעכל? מעדיף סיפורי צדיקים? ברור, דבר בעיתו מה טוב! אבל כל נשכח, שחובה עלינו ללמוד את התורה על כל אגפיה וצדידיה! אם חז"ל מדברים על מלך פרס שיחריב את העולם, וכי זו לא תורה? הנחרים את ילקוט שמעוני? אתם יודעים כמה מאמרים בזהר יכולים לגרום לחלק מהאנשים להתקף לב? אז מה נעשה? נבזה אותם כשם שעושים "רבנים" בדורנו? נמחק את יחזקאל ל"ח כי הוא מעיז להתנבא על מלחמת גוג ומוגוג! ומה עם זכריה הנביא? טוב הוא בכלל הגויים! איך

ומה עם זכריה הנביא?
טוב הוא בכלל הגוים!
אין אפשר להגיד
ששני שלישי מהעולם
ימותו??? (זכריה
י, ח) אני מתנצל
על התקיפות, אבל
את התורה לומדים,
ולומדים בעיון, נקודה!

אותו עתונאי הסכים למשימה. הוא הגיע לסמינר, והיה צריך להשתתף בכל, מא' עד ת', בכל ההרצאות והפעילויות שהם ערכו. הוא היה שם, השתתף בהרצאות ובגינתים רשם לעצמו הערות. מסכנים יהודים תמימים, כל הדרך פתוחה בפניהם ובנעצם באו ועשו אותם שחורים, מאמללים את האנשים. נגמרה השבת. מקבל בכל סמינר של ערכים שבמוצאי שבת כל המשתתפים נכנסים לאולם גדול ועושים סימפוזיון. בסימפוזיון עולים לדבר אנשים שרוצים לשתף את הרשמים שלהם מהשבת שהייתה ומה הביא אותם לחזרה בתשובה, להכיר את האמת.

כמובן שאותו עתונאי נמצא שם וכששאלו מי רוצה לעלות לשתף, הוא רץ ראשון ועלה. הוא אמר קו, לפני חמש מאות האנשים שהיו שם, וכל הרבנים והמרצים: "תדעו לכם שאני באתי לפה כדי להפיל אתכם בפח". הוא הראה להם את כל הדפים שכתב. "יש לי פה כתבה שהייתה אמורה להגיע לכל העולם כלו. אבל, אחרי השהיה שלי פה וכל מה ששמעתי פה, בסוף אתם אלה שהפלתם אותי בפח. לצערי, לשמחתי, אני מבין שזה הדרך. גיליתי פה את האמת. כל מה שבחנתי - שקר אחד גדול. פה ראיתי שיש אמת לאמתה ואני מחליט לבחור בדרך הזאת".

אותו עתונאי הוא קובי לוי המפרסם, שנלחם במלחמת הקדשה היום. אחד מהאריזות שנלחמים נגד הטמאה שיש היום, ה' ירחם, בכל פנה. הוא נלחם מלחמתה של תורה. "וחם האמת ונמס השקר". כשמחממים ויודעים את האמת, השקר כבר לא שווה שום דבר.

זה למעשה בית המקדש, על זה אנחנו מקוננים, על זה אנחנו מתאבלים כי זו האמת, ואי אפשר לקחת את האמת כי היא החיים. בלי דרך - אין מטרה, אין שמחה, אין כלום. ולכן אנחנו מתחננים ומבקשים מהקדוש ברוך הוא שיבנה לנו את בית חיינו, כדי שנרגיש בקרבת ה' ונבין שהתורה היא הדרך והחיים. שנוקה בעזרת ה' השנה הזאת לבנין בית המקדש במהרה בימינו אמן.

בברכת שבת שלום, הרב אברהם עטיה

אפשר להגיד ששני שלישי מהעולם ימותו??? (זכריה יג, ח)

אני מתנצל על התקיפות, אבל את התורה לומדים, ולומדים בעיון, נקודה! לאחר החלק של ה"שמאל דוחה", נעבור לחלק של ה"ימין מקרבת" (מדהים איזו משמעות פוליטית המשפט הזה מקבל בימנו)... ובכן צריך לדעת, שנבואת פורענות על ישראל לא חייבת להתגשם, תלוי במעשינו, אבל נבואת נחמה? תתגשם גם תתגשם! (רמב"ם,

בהקדמה למשניות)

בכללות הדבר, הנבואות על המלחמות באחרית הימים הינן נבואות נחמה לישראל בראותם את הנקמה בגויים, ואינן נבואות זעם לישראל, אמנם באופן פרטני ישנם חלקים של זעם גם כלפי ישראל בנבואות אלה, ובהמשך אי"ה נגיע לזה, אבל כדאמרו, בידינו הדבר להטות את הכף לטובה, ואכן בגמרא (סנה' א, צח:) ישנה מחלוקת בין עולא ורבה, לבין רב יוסף, האם זכות היא לחיות בדורו של משיח או לא? עולא ורבה אמרו, שיבוא והלוואי לא נראנו (מחמת הצרות העתידות להיות בימי, שעל הרבה מהן נמנים היועמ"שית וגוררותיה הארסיים ימ"ש). רב יוסף אמר הלוואי שיבוא, ואזכה ואשב "בצל הרעי של חמורו. כלומר, אפילו בכך אני רוצה ובלבד שאראנו". (רש"י)

ושם קיבלנו הבטחה מחז"ל - "מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח? יעסוק בתורה ובגמילות חסדים". ופירש"י (ו"ה חבלו של משיח) - "פחדים וחבלים שיהיו בימי **מחיל העובדי כוכבים**". אך יחד עם זאת **חייבים** להישמר מהחטא כפי שמובא שם בגמרא. מכל מקום, כאשר האדם מצטייד בכל אלה, אין לו ממה לפחד! גם לא 100000 פצצות אטום! "יפל מצדך אלך, ורַבְּבָה מִיְמִינֶךָ - אֵלֶיךָ לֹא יָגֵשׁ!" (תה' צא, ו), והסיבה היא פשוט רוחנית, הרבה מעבר למה שהעין רואה! "הַבּוֹטֵחַ בַּה' - בָּה' יִסְכָּבֶנּוּ" (תה' לב, ו)

הרב עמרם טובי הי"ד

להזמנת הרצאות ליזכוי הרבים - חייגו 053-3156363

לשמיעת השיעורים בקול הלשון - חייגו 03-6171111, הקישו *7 ואז 956363

ישמח לב מבקשי ה'

HIGH M 058.3249088

יום א טבא לרבנן

הופיע הספר
שרבים חיכו לו

פניני בית לוי - חלק ב'
על המועדים ופרשיות השבוע

ביתן
להשיג גם את
חלק א' -
התקשרו
אלינו

ועכשיו! זמין ברשת
החנויות המובחרות - **יפה נוף!**

וורטים נדירים • מהלכים מאלפים • סיפורים מחזקים
הספר שכבש בשיחותיו רבנים ודרשנים רבים!

משיחותיו של

הרה"ג **אברהם עטייה** שליט"א
רב קהילת בית לוי בבית וגן

הספר ערוך בשפה השווה לכל נפש,
אברכים ובעלי בתים, מגידי שיעורים ועוד

ניתן להשיג אצל המחבר: 0585664447 | 0586664447 | 029664455
אצל אורי: 0505340701 | במייל ravattia@gmail.com | בבית הכנסת בית לוי רח' יוסף חכמי 48

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות של "יפה נוף" ברחבי הארץ

YEFE.CO.IL // 1-599-581-581 // משלוחים בכל רחבי הארץ

לתרומה לעלון לדיכוי הרבים, וכן להקדשות לרפואה להצלחה ולע"נ: 02-9664455
לקבלת העלון למייל ולכל נושאי העלון, יש לשלוח מייל לכתובת: ALON.BEITLEVY@GMAIL.COM